

La llengua i el Codi de consum

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/
jordisedo

Darrerament, la Plataforma per la Llengua ha denunciat públicament la passivitat que mostra la Generalitat de Catalunya a l'hora d'aplicar i de fer complir el que estableix la Llei del Codi de consum pel que fa a l'ús de la llengua catalana.

Hi ha qui pot pensar que, en època de pandèmia, amb presos polítics i exiliats i un estat desbocat aplicant una repressió damunt de les reivindicacions catalanes que ha deixat el procés en un estat de coma profund, però no irreversible, el seny ens aconsellaria establir un sistema de prioritats i aparcar aquestes qüestions que a algú poden semblar-li menors.

Tanmateix, a mi em fa l'efecte que la repressió va exactament d'això. Si renunciem a una part del projecte catalanista pensant que fent determinades concessions aconseguirem un millor tracte per a les nostres grans reivindicacions, estem del tot equivocats. És ben bé el contrari. Com més terreny cedim, més feblesa mostrem i més ens en voldran prendre. I el de la llengua, a més, no és un terreny menor perquè té una càrrega simbòlica molt poderosa.

El Codi de consum és una llei que va aprovar el Parlament de Catalunya l'any 2010 i que estableix els drets dels consumidors, entre els quals, els que fan referència a l'ús de la llengua. Aquest codi, doncs, recull els drets lingüístics dels consumidors, els requisits lingüístics que han de complir les empreses i el règim sancionador que va aparellat a qualsevol llei que vulgui fer-se respectar. Una llei que no implica sancions sol esdevenir paper mullat.

S'hi estableix clarament que les dades obligatòries d'etiquetatge, les instruccions, els embalatges i els manuals dels productes que es distribueixin a Catalunya han d'estar escrits almenys en català, cosa que no exclou l'ús de qualsevol altra llengua, com també han de ser, almenys en català, les factures i els pressupostos. A més, el format en què es presenti el text en català, en cas de presentar-lo també en alguna altra llengua, ha de ser el mateix que el de la resta de llengües que hi apareguin.

Fins que no es va promulgar la llei, el català era l'única llengua europea d'un abast similar o superior que no disposava d'una legislació que en protegís l'ús. De tota manera, després de 10 anys de vigència del Codi de consum, que va entrar en vigor el 23 de juliol de 2010, la llei no es compleix en allò que fa referència a l'ús de les llengües, malgrat haver estat avalada pel Tribunal Constitucional (TC) en dues sentències diferents i malgrat que el Parlament ha reclamat quatre cops que es compleixi en sengles mocions, que han estat sistemàticament ignorades.

Tots les empreses haurien d'etiquetar els seus productes en català tal com estableix el Codi de consum i, en castellà, tal com estableixen un aclarador nombre de lleis d'àmbit estatal, però la veritat és que, mentre la majoria d'empreses compleixen rigorosament la normativa que protegeix l'ús del castellà, aquesta mateixa majoria no s'ha adaptat encara als termes que estableix el Codi de consum pel que fa al català. Per què? Perquè el govern espanyol és ferm en la seva exigència i el català, no. Així de clar.

I aquí és on ens hem de preguntar per què el govern espanyol es creu amb el dret d'imposar la llengua castellana de manera clara i contundent i el govern català és tan poc actiu a l'hora d'imposar la catalana, com si fer-ho fos un greuge. Quan, de fet, és un deure que té. El deure de fer complir una llei aprovada pel Parlament. Un deure que, pels lladrics que se senten, a vegades, des de la majoria dels partits i entitats dits constitucionalistes, hi ha qui sembla trobar adient que s'incomplixi, encara que es tracti d'un manament del Parlament de Catalunya, que representa la voluntat majoritària dels ciutadans. Sorprenentment, són aquells que més s'omplen la boca d'enceses proclames a favor del compliment de la llei.

Cal dir, a més, que l'Agència Catalana del Consum, malgrat que ha instat el govern a obrir uns quants expedients per incompliments dels més flagrants, no ha imposat mai cap sanció a cap empresa per no posar en català les dades obligatòries i, en canvi, sí que n'ha imposat a les empreses que no compleixen la normativa que afavoreix el castellà.

Naturalment, hi ha empreses que han adaptat el seu funcionament a la normativa i compleixen adequadament amb els requisits que s'exigeixen per a les dues llengües, però n'hi ha d'altres –sobretot, les grans multinacionals, però no únicament– que incomplixen sense cap mena d'inhibició la normativa que protegeix la llengua catalana, cosa que implica entrar en competència deslleial amb les empreses complidores. I això succeeix davant la inacció i l'absoluta passivitat de les autoritats catalanes, que toleren aquests incompliments com si fos la cosa més normal del món, fins al punt que podria ser que estiguessin, suposadament, incorrent, de manera continuada i recurrent, en un delictes de prevaricació. Cal entendre que els ciu-

Per què el govern espanyol es creu amb el dret d'imposar la llengua castellana i el govern català és tan poc actiu a l'hora d'imposar la catalana?

tadans catalans quedem completament desprotegits dels abusos que, en matèria lingüística, vulgui cometre qualsevol d'aquestes empreses, que incomplixen la legislació amb tota impunitat i, el que és més greu, amb la connivència de tots els governs de Catalunya des de l'any 2010.

Ni el govern de José Montilla, que va cessar el desembre de 2010 –la veritat és que va tenir-hi poc temps– ni, sobretot, el d'Artur Mas, que va estar sis anys en el poder, ni el de Carles Puigdemont, que va estar ocupat en altres afers, ni l'actual de Quim Torra no han estat capaços de fer complir el Codi de consum en matèria lingüística. Deu anys en total! Resultat? Zero. Només allò que les empreses de bona voluntat han acceptat de fer per pròpia iniciativa en compliment de la llei.

Si nosaltres mateixos, tenint com tenim, ja des de fa anys, els governs i l'aritmètica parlamentària més favorables als drets dels catalans, continuem permetent que els nostres representants actuïn amb aquesta manca de fermesa i aquesta pusil·lanimitat, si continuem deixant que ens vexin ignorant impunement les lleis que el mateix Parlament de Catalunya, dipositari de la voluntat política dels catalans de totes les tendències, ha promulgat, ja no hi haurà res a fer: el país estarà llest per ser engolit per l'aculturació i la colonització espanyola.

Ja poden anar demanant taules de diàleg, els nostres partits; ja poden anar fent actes simbòlics de desobediència; ja poden anar exigint referèndums amb una flor a la mà; ja poden anar parlant d'ampliar la base; ja poden anar parlant d'unilateralitat des de posicions sense responsabilitats de govern i sense explicar com s'hauria de concretar aquesta unilateralitat; ja poden anar omplint-se la boca de catalanitat i de drets conculcats pels espanyols, que va molt bé tenir-los a mà sempre que necessitin un culpable... Però si ni tan sols són capaços de fer complir les lleis que ells mateixos han votat i que el TC no tan sols no ha invalidat, sinó que ha avalat en dues ocasions, se'ns cagaran a la boca tants cops com vulguin i no ens prendran mai seriosament. I els ciutadans catalans, completament desprotegits i amb uns representants que negligencien les seves obligacions per covardia i manca d'honestedat amb els seus representats, no ens quedarà més remei que empassar-nos disciplinadament els cagallons que amablement ens serveixin.

Vergonya, us hauria de fer de ser tan mesells i després anar fent el milhomes pel món...! Però per quins set sous aprobeu una llei que no us atreviu a fer complir, coi? Disculpeu el to d'aquests darrers paràgrafs, benvolgut lector, però és que –ja ho veieu...– estic molt emprenyat d'assistir a l'espectacle lamentable dels nostres representants arrossegant-se per la política inútilment com els llimacs i, alhora, sentir-me fatalment condemnat a votar-los un cop i un altre perquè continuïn arrossegant-s'hi, sense disposar de cap altra opció. I és que, si no els voto –dimonis...!–, el panorama és encara més escruixidor.

N'hi ha o no n'hi ha per a estar-ne fins als daixonses, caram...?

Es lloga, disponible, en venda!

Laura Sabatés i Ortega

Regidora de Junts per Granollers
@laura_sabates

A hores d'ara ja som conscients de la crisi econòmica que ha generat la pandèmia. Més enllà de la crisi sanitària, sectors com la restauració, el turisme i el comerç estan vivint una situació complexa amb un futur a curt termini complicat i a mitjà i llarg, incert... Són moments de canvis, si posem el focus en la nostra ciutat. Només ens cal sortir al carrer per adonar-nos o constatar com està canviant el carrer, el barri i el centre de la ciutat. No són casos aïllats, a Granollers veiem cada cop més cartells de "es lloga, local disponible o en venda" i és que la

supervivència d'aquests sectors està en perill.

En els últims dies el tancament d'un dels establiments d'un reconegut grup del sector tèxtil, que té una important presència amb diferents marques comercials a la nostra ciutat, ha fet disparar l'alarma: què passarà si marxa el grup sencer? Serà Granollers comercialment un pol d'atracció? Qui ocuparà aquests locals de grans dimensions...?

Aquests són alguns dels interrogants que sorgeixen cada vegada que una persiana es baixa i no es torna a aixecar i no és qüestió de quin negoci tanca ni de les dimensions del local, sinó de la seva incidència a la nostra ciutadania, com els llocs de treball que es perden, lloguers que es deixen de cobrar o la llum i vida que donen al carrer, al barri o al centre on són ubicats.

Venen temps de canvis, però sobretot temps de ser àgils, de passar a l'acció, d'arriscar. No n'hi ha

prou de gestionar ajuts que parin el cop. Cal immediatesa en presa de decisions i accions valentes, rigor i fermesa a l'hora de traçar estratègies de promoció de ciutat. L'Administració s'ha de moure sense dilació. Busquem col·laboracions públicoprivades que ens ajudin a donar nous usos per a locals als barris; a fer d'intermediaris i contribuir a accions com la moderació dels preus dels lloguers dels locals comercials, sobretot dels més centrals; a dinamitzar locals buits amb accions comercials esporàdiques; proposem-nos donar facilitats per adequar els locals a nous models de comerç; sortim a buscar inversors, cadenes comercials catalanes que no tenen seu a la nostra ciutat. Fem-los l'oferiment d'un Granollers actiu i atractiu amb oportunitats de negoci. Generem llocs de treball i generarem benestar. Movem-nos abans no sigui massa tard!

Granollers ha estat –és– un municipi amb un teixit comercial viu. Serem capaços de tenir una visió analítica, amb una mentalitat creativa que amb autoexigència i agilitat sàpiga reaccionar davant d'aquesta crisi? El sector, sí. I l'Administració...?